

ENTER

择天记

22

ท้า

ลิขิต

ทดลองอ่าน พลิก

ชุดชุด ๒๖๗

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

猫腻 Mao Ni เขียน
Enter Books เรียบเรียง

ผลงานโดย
ผู้เขียน 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

พิมพ์ครั้งที่ 1

INKS
TONE
PUBLISHING

阅文集团

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

**สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ
ไปกับเอ็นเธอร์บุ๊กส์**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

และแล้ว 'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' ก็เดินทางมาจนถึงเล่มสุดท้าย ระยะเวลาเดินทางของเงินฉางเซิงนับตั้งแต่เป็นนักพรตน้อยจากวัดซีหนิงนั้นนับรวมได้ถึงสิบกว่าปีแล้ว ผ่านเรื่องราวมากมายจนกระทั่งพลิกโชคชะตาของตนได้สำเร็จ สามารถมีอายุเกินยี่สิบปี และยังสามารถเป็นสังฆราชแห่งศาสนาหลวงของเผ่ามนุษย์ มีผู้ศรัทธา นับล้านล้าน จนกระทั่งตอนนี้เขาก็เป็นคนที่สำคัญอย่างยิ่งคนหนึ่งในการทำสงครามกับเผ่าปีศาจเพื่อสันติสุขและความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์

ชัยชนะจะตกเป็นของฝ่ายใด ยังมีโชคชะตาได้อีกที่รอคอยให้เงินฉางเซิงไปท้าทาย ฉากสุดท้ายอันยิ่งใหญ่สมการรอคอยอยู่ในมือทุกท่านแล้วขณะนี้!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านั้นแต่นั้นมาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังหนีไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี้แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจสำนักพิมพ์

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' เป็นโปรเจกต์ความร่วมมือระหว่างสำนักพิมพ์ เอ็นเธอร์บีคส์และอิงค์ สโตน (Ink Stone) จุดเริ่มต้นก็มาจากแนวคิดง่าย ๆ เพียงแค่อยากให้นักอ่านที่เป็นสายหนังสือเล่มได้อ่าน ได้สะสมนิยายแนวกำลังภายในแฟนตาซีที่การ์ตูนตีความสนุก เพราะเป็นผลงานของ Mao Ni ผู้ซึ่งเคยสร้างความประทับใจแบบไม่รู้ลืมมาแล้วกับ 'สยบฟ้าพิชิตปฐพี'

ผลงานของ Mao Ni เรื่องนี้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้วในเว็บไซต์ Fictionlog และธัญวลัย แต่อย่างที่ได้อ่านไปว่าเราในฐานะสำนักพิมพ์ที่ทำหนังสือก็อยากให้มีตรรก์นักอ่านทั้งหลายได้รับความสนุกสนานในแบบที่คุ้นชิน

'ทำลิขิตพลิกโชคชะตา' รูปแบบหนังสือนี้เป็นการเรียบเรียงใหม่และตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งจากสำนวนเดิมของ 'สมาพันธ์พลิกฟ้า' ที่ได้แปลไว้กับทางอิงค์ สโตน ทีมบรรณาธิการของเอ็นเธอร์บีคส์ได้ตั้งใจและทุ่มเทอย่างยิ่งในการรักษาคุณภาพของงานซึ่งเป็นจุดแข็งของเรามาตลอด เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทั้งสารและอรรถรสอย่างสมบูรณ์ที่สุด

หวังว่าทุกท่านจะมีความสุขกับการอ่าน

"การจากไปในเวลาอันเหมาะสมเป็นเรื่องที่งดงามยิ่ง"

ตอนที่ 98 นกยูงสองแสงสว่าง

สวี่ไห่หวงทรงมองดูขวิดกระบือองใบเล็กในมือโดยไม่เอ่ยคำ
ขวิดกระบือองใบเล็กเช่นนั้นนางยังมีอยู่บ้าง ไม่ได้อยู่ในแขนเสื้อที่ว่า
อยู่ในคันธภูงเด็ดเดียว

สายตานับไม่ถ้วนทอดตกลงบนมือนาง สายตาเหล่านั้นบ้าง
ก็กระตือรือร้น บ้างตั้งเครียด บ้างกระวนกระวาย

พวกเขาคาดเดาถูกแล้ว สิ่งที่บรรจอยู่ในขวิดกระบือองใบเล็กนี้
คือยาลูกกลอนจู้ชาในตำนาน

และยังเป็นสาเหตุสำคัญที่สุดที่ขุนพลทั้งหมดต่างขอร้องอย่าง
น่าเวทนาให้สวี่ไห่หวงเร่งกลับจึงดู

"ยาลูกกลอนเหล่านี้เป็นของเงินฉางเซิง ของของเขาก็คือของของข้า"
สวี่ไห่หวงทรงมองทหารม้าที่คุกเข่าเหล่านั้นพลางกล่าว "ข้ารู้ว่าในหมู่พวกเจ้า
หลายคนไม่ยินยอม แต่อย่าให้ข้ารู้ เพราะนั่นจะทำให้ข้าไม่พอใจ"

ร่างกายทหารม้าเหล่านั้นเปลี่ยนเป็นแข็งที่อหาใดเปรียบเพราะฟัง
ความหมายในน้ำเสียงสงบสุขุมของนางออก

นัยสำคัญของคำพูดที่ไม่จำเป็นต้องพูดออกมาแต่กลับสามารถ

ได้ยิน

นางกำลังตอบคนทั้งโลก

หากนางไม่พอใจ โลกนี้อาจไม่มียาลูกกลอนจุซาอิก

เหล่าทหารม้าทำความเคารพนางด้วยท่าทางนอบน้อมถึงที่สุด และจากไปอย่างรวดเร็วที่สุดเช่นกันเพื่อนำคำสั่งของนางเผยแพร่ไปทั่วทั้งทุ่งหญ้า

หญิงสาวจากสำนักศึกษานานาชาติผู้หนึ่งมองนางราวกับต้องการพูดอะไรบางอย่างแต่ไม่ได้เอ่ยออกไป

กลับไปไม่ดีกว่าหรือ

ร่างกายและจิตใจของสวีหย่อวหรงแข็งแกร่งทรงพลังยิ่งนัก ทว่าต่อให้เป็นเช่นนี้ นางก็ยังรู้สึกเหน็ดเหนื่อยอยู่บ้าง

แต่นางจะไม่จากไป

มีเพียงอยู่ที่นี้ นางถึงจะมองเห็นความเปลี่ยนแปลงในสนามรบและสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุดได้ในทันที

ขณะเดียวกันพวกคนในจินตตาก็จะสามารถมองเห็นสถานการณ์ที่เป็นจริงมากที่สุดได้เช่นกัน

สถานการณ์ในตอนนั้นซับซ้อนมาก ดูจากผู้ที่ถูกกำหนดเป็นตัวเลือกในการแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการทัพครั้งนี้ก็เพียงพอจะมองเห็นเค้าลางบางอย่าง

สวีซือจี้ถูกคนมากมายผลักดันให้ดำรงตำแหน่ง ทว่าหลังจากได้รับจดหมายของนางก็ปิดจวนไม่ออกมาอีก และปฏิเสธอย่างแน่วแน่โดยอ้างว่าป่วย

ขุนพลเทพอย่างเผิงซือไห่และผู้มีเชื้อสายเดียวกับเฉินกวนซงปกครองกองทัพดำใจวครั้งหนึ่งในปัจจุบันแต่หากคิดจะเลือกผู้บัญชาการทัพจากในกลุ่มพวกเขาย่อมต้องพบเจอการต่อต้านอย่างรุนแรงจากกองทัพ

ทางตะวันตกที่มีเซวียเหอเป็นตัวแทนอย่างแน่นอน อีกทั้งนี่ก็ยากจะได้รับ
ความยินยอมจากฝั่งตำหนักหลิง

ส่วนตัวเลือกที่ใกล้ชิดกับศาสนาหลวงก็ไม่มีทางได้รับการสนับสนุน
จากขุนนางใหญ่ในราชสำนักและเหล่าอ๋องสกุลเงิน

ผู้คนคิดไปคิดมาสุดท้ายแล้วก็ทอดสายตาไปยังสถานที่ซึ่งผู้คน
จำนวนมากลี้มเลือนไปนานแล้ว จวนขุนพลเทพตงอวี่

ตอนนี้เห็นที่สวีชื่อจี้จะเป็นตัวเลือกที่กองกำลังหลายฝ่ายยอมรับ
ได้มากที่สุด

ทว่าจวนสกุลสวีก็ได้รับจดหมายฉบับหนึ่งจากยอดเขาเซ่งหนี่ว
อย่างรวดเร็ว ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาประตูใหญ่ของจวนก็ปิดสนิท ส่วนสวีชื่อจี้
อ้างว่าป่วยและปฏิเสธอย่างแน่วแน่

ผู้คนเข้าใจว่านี่คือเจตนาของธิดาเทพ ย่อมไม่อาจบังคับฝืนใจ
ผู้ที่ได้รับเลือกให้เป็นผู้บัญชาการทัพในตอนสุดท้ายกลับเหนือ
ความคาดหมายอย่างยิ่ง

ยามราชสำนักส่งราชโองการไปยังทุกเขตถึงกับมีคนมากมาย
ไม่เคยได้ยินชื่อนี้

ขุนพลเทพเฮ่อหมิง เคยเป็นผู้บัญชาการทหารม้าเกราะดำ จัดการ
เรื่องต่างๆ อย่างสงบเสงี่ยม กระทั่งพูดได้ว่าไร้ชื่อเสียงอันใด

แต่เขามีอาวุโสมากพอ เป็นศิษย์ของเงินกวนซง ทว่ากลับไม่สนิทสนม
กับเผิงสื่อไห่และขุนพลจากสำนักใจซิงนัก อีกทั้งในการต่อสู้ที่สำนักศึกษา
ศาสนาหลวงเมื่อสิบปีก่อน ทหารม้าเกราะหนักที่เขานำทัพมาก็หยุดอยู่
บริเวณรอบนอกภูเขาไม่ซ่านทีถล่มลงมา การแสดงออกของเขามีวิญญูฉิ
และหนักแน่นอย่างยิ่ง ขณะเดียวกันก็ได้รับความชื่นชมจากจักรพรรดิ
กับสังฆราช

กล่าวอีกอย่างได้ว่าเหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้เขาได้รับตำแหน่ง

เป็นผู้บัญชาการทัพก็คือทุกฝ่ายสามารถยอมรับเขาได้ และเขามีใช้คนของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

ปัญหาคือนี่ก็หมายความว่าเขาไม่ใช่คนของเงินฉางเชิงและไม่ใช้คนของจักรพรรดิ

ต่อให้เป็นคนที่มีวิญญูติและหนักแน่นเพียงใด ยามที่มีมือกุมอำนาจยิ่งใหญ่ก็อาจมีความคิดเป็นอื่น

ในสนามรบอันโหดร้ายซึ่งความกระหายเลือดถูกกระตุ้นขึ้นมา สิ่งที่เกิดตามมามักเป็นความทะเยอทะยาน

ดังนั้นสวีหย่อวหวังจะไม่ไปจากที่นี่

ในที่สุดเงามืดของความตายก็ไปจากทุ่งหญ้าผืนนี้

ไม่รู้ว่ายาที่ใช้ลบล้างสติปัญญาและกระตุ้นพลังแฝงชนิดนั้นหมดฤทธิ์แล้ว หรือเพราะมีทหารเผ่าปีศาจระดับต่ำล้มตายมากเกินไปจนทางเมืองเสวี่ยเหล่าวังไม่ได้อยู่บ้าง ดังนั้นวันหนึ่งในต้นฤดูคิมหันต์ กองทัพเผ่ามนุษย์จึงไม่เห็นทหารเผ่าปีศาจที่มีดวงตาแดงกำรารวกับสัตว์ป่าเหล่านั้นบุกเข้ามาอีก

ระหว่างการล่าถอยของกองทัพเผ่าปีศาจนั้นบางครั้งก็ยังมีการต่อสู้เล็กๆ อยู่บ้าง เห็นได้ชัดว่าทหารเผ่าปีศาจเหล่านั้นไม่ได้กินยาชนิดนั้นแล้ว แม้จะยังคงโง่งมอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกล้าพุ่งเข้าใส่ค่ายกลธนูเหมือนเช่นหลายวันก่อน และไม่มีท่าทางไม่กลัวตายอย่างที่เคยแสดงออกมา

โลหิตทั่วทั้งทุ่งหญ้ามีสีแตกต่างกัน หลังโลหิตเหล่านั้นแห่งกรังจะเปลี่ยนเป็นก้อนสีก้อนใหญ่ เมื่อมองจากไกลๆ จะดูเหมือนภาพวาดภาพหนึ่ง

เฮ่อหมิงมองดูแผนที่ทุ่งหญ้า จากนั้นก็นึกถึงคำพูดนั้นของหัวหน้า

ปกครองที่เชิญมาจากตำหนักหลิงในตอนที่เขาเก็บเงินกวนชงเรียนประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมเผ่าปีศาจในสำนักใจเชิงเมื่อหลายปีก่อน

'เผ่าปีศาจเป็นสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาดเช่นนี้ เผ่าปีศาจระดับต่ำกับสัตว์ป่าไม่มีอะไรแตกต่างกัน ส่วนเผ่าปีศาจระดับสูงกลับมีความชื่นชอบในศิลปะที่ยากจินตนาการ อีกทั้งระหว่างสองระดับนี้ก็ใช้ว่าจะแยกกันโดยสิ้นเชิง ยังมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดและมีอิทธิพลต่อกันและกัน ดังนั้นในภาพวาดของเมืองเสวี่ยเหล่าจึงมักปรากฏภาพก้อนสีหลากหลายซึ่งดูหยาบกระด้าง...'

หากเหล่าชนชั้นสูงในเมืองเสวี่ยเหล่าสามารถใช้งานเผ่าปีศาจระดับต่ำให้เป็นเช่นสัตว์อสูร สงครามครั้งนี้ก็อาจเปลี่ยนเป็นโหดเหี้ยมอำมหิตยิ่งขึ้น หากตอนนี้เผ่ามารยังเป็นทาสรับใช้ของเผ่าปีศาจ เช่นนั้น สงครามครั้งนี้ก็ไม่มีโอกาสได้รับชัยชนะเลย

นี่ต้องขอบคุณจักรพรรดิไท่จงที่ตัดสินใจวางแผนอย่างชาญฉลาดในปีนั้น

เมื่อมองไปทางทิศที่ตั้งของจิงตู ขุนพลเทพเฮ่อหมิงก็เกิดความรู้สึกที่คล้ายคลึงกันนี้ต่อสังฆราช

ขั้นตอนในการเริ่มสงครามครั้งนี้ดำเนินไปอย่างโหดร้ายยิ่ง ไกลเกินกว่าการคำนวณวางแผนก่อนเริ่มสงคราม

กล่าวในบางความหมายแล้วนี่เป็นการปะทะกันของทรัพยากรความตั้งใจและปณิธานของเผ่ามนุษย์และเผ่าปีศาจตลอดหนึ่งพันปีที่ผ่านมา

การปะทะชนิดนี้มุ่งเน้นไปที่ยาสองชนิด

ด้านเผ่าปีศาจ ยาพิษที่พรอคงเชิงค้นคว้าและสร้างขึ้นเมื่อดูจากปริมาณแล้วเห็นได้ว่าที่จริงเมืองเสวี่ยเหล่าได้เตรียมการเพื่อสงครามครั้งนี้มาหลายปี

ด้านเผ่ามนุษย์ ยาลูกกลอนจู่ซาที่สังฆราชเงินฉางเชิงคิดหาวิธีการ
ทุกอย่างเพื่อสะสมทีละน้อยมาสิบปี กล่าวได้ว่าใช้หมดสิ้นแล้วในเบื้องต้น
ตอนนี้สงครามได้ดำเนินมาถึงครั้งที่สอง

กองทัพเผ่ามนุษย์บุกขึ้นเหนือไม่หยุด ฝ่าไปตามเส้นทางที่กองทัพ
เผ่าปีศาจถูกตีพ่าย ทำลายแนวป้องกันสองสายติดต่อกัน ยึดทุ่งหญ้า
กลับคืนมาได้

อุณภูมิค่อยๆ สูงขึ้น กลิ่นอายฤดูคิมหันต์ค่อยๆ มาถึง จากนั้น
ก็มาถึงช่วงกลางฤดูคิมหันต์จริงๆ แต่ทุ่งหญ้านั้นกว้างขวาง ระหว่าง
แนวเทือกเขาทอดยาวหลายพันหลี่ที่อยู่ด้านหน้ามีช่องมากมาย สายลม
พัดผ่านช่องเหล่านั้น ทำให้กองทัพใหญ่ที่ตั้งมั่นอยู่ที่นี่ไม่รู้สึกร้อนจน
ทนไม่ไหว ถึงกับเย็นสบายอยู่บ้างยามเช้าตรู่

และในเช้าตรู่วันหนึ่ง ในท้องฟ้าสีเทาหม่นพลันปรากฏจุดแดง
จุดหนึ่งเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วจนเกิดเป็นเส้นสีแดงหนึ่งสาย น่าจะเป็น
เหยี่ยวแดงตัวหนึ่ง

ชั่วขณะที่เหยี่ยวแดงบินผ่านยอดเขา ทหารยามที่เฝ้าระแวงระวัง
สองนายก็ค้นพบบางอย่างและเป่าแตรเข้าสัตรีส่งสัญญาณเตือน

ทหารม้ากลุ่มหนึ่งพุ่งออกจากค่ายอย่างรวดเร็ว ไม่รู้ว่าเพื่อรับรอง
ความปลอดภัยของข้าวสาร หรือต้องการเตรียมการสนับสนุนสิ่งใด

เหยี่ยวแดงตัวนั้นน่าจะเป็นสถานการณ์ของศัตรูบนภูเขาทางนั้น
แม้หากกล่าวตามเหตุผลแล้ว ภูเขาสูงตระหง่านที่ห่างออกไปหลายสิบลี้
ลูกนั้นจะได้รับการตรวจตราหลายครั้งนานแล้ว น่าจะไม่มีอะไรซุ่มโจมตี
แต่ถึงอย่างไรที่นี้ก็ใช่ว่าเป็นอาณาเขตของเผ่าปีศาจ ผู้ใดจะรู้ว่าอีกฝ่ายจะมี
วิธีการแปลกประหลาดอันใดอีก

เหยี่ยวแดงตัวนั้นรวดเร็วยิ่ง ไม่เคยความรู้สึกล้ออนล้ำให้เห็น แต่เมื่อ
บินผ่านหน้าผาสูงขึ้นไปไม่ไกล กลับพลันตกลงสู่พื้น

หน้าผาแห่งนั้นมีอะไรกันแน่

ในกองหินแห่งหนึ่งพลันปรากฏเงาร่างสายหนึ่งวาบเข้ามาใน
ทุ่งหญ้าราวกับสายฟ้าและพุงมาทางค่ายทหารเผ่ามนุษย์

นั่นคือศิษย์หอวันไซวผู้เลื่องชื่อด้านวิชาท่าร่างอันรวดเร็วผู้หนึ่ง
ทำหน้าที่ในด่านหน้าซึ่งอันตรายที่สุด

ขณะที่ศิษย์หอวันไซวผู้นั้นอยู่ห่างจากค่ายทหารอีกหลายหลีกก็พลัน
มีเสียงท่มหนักดังขึ้น เขาล้มลงบนพื้นดินอย่างแรง

"ยิงธนู!"

เสียงตะโกนโกรธกริ้วดังขึ้นในค่ายทหาร ตามด้วยเสียงขึ้นสายธนู
ลูกธนูหลายร้อยดอกพร้อมด้วยแสงศักดิ์สิทธิ์ฉีกกระชากแสงยามเช้าตรู่
อันมืดสลัว ตกลงที่ด้านหลังศิษย์หอวันไซวผู้นั้น ปกคลุมพื้นดินเป็นรัศมี
หลายสิบจั้ง ทั้งรูปร่างอย่างหนาแน่น มีควันลอยขึ้นจากด้านในราวๆ

กองทัพเผ่ามนุษย์ผ่านประสบการณ์มามากแล้ว ทหารเผ่าปีศาจ
ที่ชำนาญการไล่ล่าและโจมตีมักโผล่ขึ้นมาจากใต้ดิน

เพียงไม่นานทหารม้ากลุ่มนั้นก็มาถึงตรงหน้าศิษย์หอวันไซว
ขาของศิษย์หอวันไซวเต็มไปด้วยโลหิต เห็นได้ชัดว่าเขาตายแล้ว
แต่เขากลับไม่สนใจแม้แต่หน่อย เอาแต่ร้องตะโกนว่า "ในภูเขามีส
เผ่าปีศาจ! มองไม่ออกว่าชนเผ่าใด แต่มีมากมายยิ่งนัก!"

เหล่าทหารม้าดึงเขาขึ้นบนหลังม้าก่อนมุ่งหน้ากลับค่ายทหาร
ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นว่ามีทหารม้าสามนายห้อยตะบึงไปยังภูเขายิ่งใหญ่
ที่อยู่ไกลออกไปภูภูนั้น ไม่รู้ว่าต้องการไปทำอะไร

ยอดเขาในยามรุ่งอรุณยังไม่ตื่นขึ้น หน้าผาที่หันเข้าหากองทัพ
เผ่ามนุษย์มีดครึ้มอย่างมาก

ในหน้าผาพลันมีเสียงร้องของทหารปีศาจดังขึ้น แต่กลับมองไม่ชัด

ว่ามาจากที่ใด

ทั้งๆ ที่ผ่านการตรวจสอบแล้วหลายครั้ง เหตุใดถึงไม่สามารถค้นพบร่องรอยของแผ่นปีศาจเหล่านี้ได้

ช่วงกลางของหน้าผาที่สูงหลายร้อยจั้งมีถ้ำเล็กๆ สิบกว่าแห่ง ไม่ต้องพูดถึงทหารแผ่นปีศาจ ต่อให้เป็นทหารแผ่นมนุษย์ที่มีรูปร่างผอมบางก็ไม่มีทางลอดเข้าไปได้

ตอนแรกสุดที่เริ่มตรวจสอบ พวกเขาคิดว่าถ้ำเหล่านี้เป็นถ้ำของนก จึงไม่ได้ใส่ใจ

ไม่มีผู้ใดคิดว่าศัตรูจะซ่อนตัวอยู่ในถ้ำนกเหล่านี้

เพราะศัตรูมิใช่ทหารแผ่นปีศาจ แต่เป็นนก

พวกมันเป็นรังสีดำเทาชนิดหนึ่ง

รังหลายพันตัวพุ่งออกมาจากถ้ำเล็กๆ เหล่านี้ จากนั้นก็กระพือปีกบินไปกลางอากาศ

เห็นได้ชัดว่ารังเหล่านี้ได้รับการฝึกฝน กระทั่งอาจถูกควบคุมโดยตรง ดูแล้วเป็นระเบียบยิ่งนัก แม้บินอยู่กลางอากาศก็ไม่แตกกลุ่มออกจากกัน

ทหารม้าสามนายนั้นอยู่ห่างจากภูเขาใหญ่อยู่ระยะหนึ่ง เมื่อมองเห็นความเคลื่อนไหวบนท้องฟ้าก็ไม่เข้าใจอยู่บ้าง คิดในใจว่าต่อให้รังเหล่านี้ได้รับการฝึกฝนจนสามารถเปิดฉากโจมตีเป้าหมายบนพื้นดิน แต่คิดจะอาศัยเพียงกรงเล็บแหลมคมมาสร้างความสำเร็จต่อค่ายทหารแผ่นมนุษย์นั้นก็เป็นเรื่องเพื่อฝันเกินไป

และในตอนนี้อเอง แสงแรกของรุ่งอรุณได้ลอดผ่านรอยแตกบนหินระหว่างภูเขา สาดส่องลงบนทุ่งหญ้าทางนี้

เส้นแสงที่มาอย่างฉับพลันทำให้รังตัวหนึ่งตื่นตกใจขึ้นมา มันกางกรงเล็บออก จากนั้นวัตถุสีดำชิ้นหนึ่งก็ร่วงหล่นลงมา

เสียงตูมดังสนั่น บนพื้นหญ้าด้านหน้าของหน้าผาเกิดเปลวไฟ
กองใหญ่ลุกไหม้

เมื่อเห็นภาพนี้ ทหารม้าสามนายนั้นก็สับสนและมองเห็นความ
ตื่นตระหนกในดวงตาของกันและกัน พวกเขาไม่ได้ลดความเร็วลง กลับ
ควมม้าไปยังภูเขาใหญ่ด้วยความเร็วยิ่งขึ้น

ตอนที่ 99 กระบี่บังฟ้า

แสงสว่างของเปลวเพลิงหน้าภูเขาสูงใหญ่ทำให้ค่ายทหารใหญ่
ระแวดระวังขึ้นมาเช่นเดียวกัน

เหล่าทหารหาญตื่นจากนิทรา หยิบอาวุธแล้ววิ่งไปยังตำแหน่ง
ของตน

เหล่านักวางค่ายกลใช้ความเร็วสูงในการเตรียมความพร้อม
อย่างสมบูรณ์ก่อนเปิดใช้ค่ายกล และค่ายกลธนูจากการรวมตัวกันของ
พลธนูแปดร้อยนายก็เคลื่อนไปอยู่ด้านหน้าสุดของค่ายทั้งหมด

ที่นี่คือค่ายเป่ยซาน มีขุนพลเทพเผิงสือให้เป็นผู้บังคับบัญชา

เขาเห็นแรงหลายพันตัวบินมาอย่างมืดฟ้ามัวดิน แต่ยังคงมีท่าที
เฉยเมย น้ำเสียงไม่สิ้นแม้แต่น้อยยามออกคำสั่งทางการทหารลึบกว่าคำ
สั่งออกไปอย่างเป็นระเบียบ

มีเพียงองครักษ์ประจำตัวข้างกายเขาเท่านั้นถึงจะสังเกตเห็นว่า
ผู้บัญชาการของตนกำหมัดแน่นอยู่ตลอดจนข้อนิ้วคอนข้างขีดขาว

นั่นมิใช่ความหวาดกลัว แต่เป็นความโกรธแค้นและกังวล

ถ้าแรงทุกตัวล้วนพกอาวุธชนิดนั้นที่คล้ายกับดินปืน วันนี้ค่ายเป่ยซาน

ต้องเผชิญบททดสอบอย่างไร

ค่ายกลที่นักวางค่ายกลวางไว้สามารถครอบคลุมพื้นที่ครึ่งค่าย แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าเปลวเพลิงเช่นนี้ก็ไม่ว่าจยีนหยัดได้นานนัก

ส่วนค่ายกลธนูน่าจะยิ่งให้แรงตกลงมาได้จำนวนหนึ่ง แต่เมื่อคำนวณความเร็วในการบินของแรงเหล่านั้น ยามที่ลูกธนูสามารถยิงถูกพวกมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่พวกมันบินอยู่เหนือค่ายทหารแล้ว เช่นนั้นไม่ว่าพวกมันปล่อยดินปืนเองหรือว่าถูกยิงให้ตกลงมา จะแตกต่างอันใดแล้ว

"หากอาจารย์อยู่ก็คงดี!" ทหารม้านายหนึ่งที่กำลังปีนขึ้นไปบนหน้าผาตะโกนขึ้น

ทหารม้าอีกนายสายศีระชะกล่าว "ต่อให้อาจารย์ผู้อาวุโสอยู่ที่นี้ก็ไม่แน่ว่าจะฆ่านกเหล่านี้ให้หมดเกลี้ยงได้"

ทหารม้านายที่สามไม่กล้าว่าคำใด ทั้งทั้งร่างเขาแผ่ลมปรารถนเอือกยื่นออกมา จิตสังหารพุ่งสูงขึ้นไปบนท้องฟ้า

ในความคิดของเขา วันนี้ค่ายเปยซานต้องกลายเป็นทะเลเพลิงอย่างแน่นอน ต่อให้ค่ายกลสามารถต้านทานได้ระยะหนึ่งแต่ก็ต้องประสบความเสียหายยับเยินเช่นกัน อีกทั้งพลหมาป่าที่มีความเร็วมากที่สุดของเผ่าปีศาจก็อาจกำลังรอโจมตีอยู่ทางเหนือของภูเขา กล่าวได้อีกอย่างว่าไม่มีวิธีกรใดจะกอบกู้สถานการณ์จากความพ่ายแพ้ครั้งนี้ได้

อย่างน้อยเขาต้องสังหารผู้ที่บัญชาการแรงเหล่านั้น เพื่อป้องกันไม่ให้ความพ่ายแพ้เช่นนี้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในภายหลัง

การที่สามารถปีนหน้าผาสูงชันและคิดเรื่องเช่นนี้ได้ นั่น เขากับทหารม้าอีกสองนายยอมไม่ใช่ทหารธรรมดา

แต่ต่อให้พวกเขาเป็นผู้บำเพ็ญเพียรที่แข็งแกร่ง เมื่ออยู่ในสนามรบก็ยังคงมีเรื่องมากมายที่ไม่สามารถแก้ไขได้

ทันใดนั้นบนท้องฟ้าก็มีเสียงร้องแหลมของนกดังขึ้น

ทหารม้าทั้งสามหยุดเคลื่อนไหวโดยไม่รู้ตัว ก่อนหันมองทิศทางที่
ค่ายทหารเผ่ามนุษย์ตั้งอยู่และมองเห็นภาพฉากที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน

ทุ่งหญ้าที่ถูกแสงรุ่งอรุณสาดส่องแผ่กระจายแสงสีเขียวออกมา
สุดท้ายกลายเป็นค่ายกลที่ปกคลุมค่ายทหารครึ่งส่วนหน้าเอาไว้ด้านใน
ระยะห่างที่มากถึงเพียงนี้ยังคงมองเห็นแสงระยิบระยับบนธนูแสง
ศักดิ์สิทธิ์ได้

กองทัพเผ่ามนุษย์เตรียมรับมืออย่างพร้อมพรั่ง

แต่แรงเหล่านั้นไม่ทันได้บินไปถึงท้องฟ้าเหนือค่ายทหารก็พากัน
ทยอยตกสู่พื้นดิน!

ระหว่างฟ้าดินคล้ายมีพลังไร้รูปและลึกลับสายหนึ่งปรากฏขึ้นตรงหน้า
เหล่าแรง ทำให้พวกมันหวาดกลัวและกระวนกระวายใจ ไม่มีแรงกระพือปีก

แรงหลายพันตัวตกลงบนพื้นดินราวกับเม็ดฝนก็มีปาน เมื่อตกลง
บนทุ่งหญ้าก็กลายเป็นเปลวเพลิงพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า เป็นภาพที่ยิ่งใหญ่
อลังการอย่างยิ่ง

"นี่มันเรื่องอะไรกัน!" ทหารม้านายหนึ่งตะโกนอย่างประหลาดใจ
ระคนดีใจ

ทหารม้าผู้ที่แผ่ลมปราณเยือกเย็นตะโกน "เร่งความเร็วเข้า!"

เมื่อเห็นว่าค่ายทหารใหญ่ไม่เป็นไร ทหารม้าทั้งสามก็ฮึกเหิม
บินขึ้นไปยังถ้ำเหล่านั้นบริเวณกลางหน้าผาด้วยความรวดเร็วราวกับ
ห่านบิน!

ก่อนจะมาถึงถ้ำเหล่านั้นทั้งสามต่างสัมผัสได้ถึงลมปราณหนาวเย็น
ที่ไหลออกมาจากด้านใน และรู้ว่าคนประหลาดเผ่าปีศาจผู้นั้นน่าจะ
ยังอยู่ในนั้น จึงไม่รอช้า รีบชักกระบี่ยาวออกจากฝักซึ่งส่งเสียงไล่กังวาน
ก่อนพุ่งเข้าไปในปากถ้ำราวกับแสงเย็นเยียบ และลอดผ่านเข้าไปด้วย

ความเร็วยากจะจินตนาการ

แรกเริ่มในหน้าผาไม่มีผู้มเสียงใดๆ แต่พลันมีเสียงทุ้มหนักดังขึ้น จากนั้นก็มีเสียงตัดหันดังขึ้นถี่ยิบและต่อเนื่อง ในเสียงนั้นยังมีเสียงร้องอย่างเจ็บปวดและเสียงก่นด่าภาษาเผ่าปีศาจแทรกอยู่สุดท้ายคนประหลาด เผ่าปีศาจผู้นั้นได้พูดประโยคหนึ่งซ้ำไปซ้ำมาไม่หยุด เห็นได้ชัดว่าตื่นตระหนกและหวาดกลัวยิ่ง

ไม่รู้ว่ามีผ่านไปนานเท่าไร ในที่สุดเสียงในหน้าผาก็เงียบกันไป กระบี่เย็นเยียบสามเล่มบินออกมาจากปากถ้ำ กลับเข้าสู่ฝัก ดวงอาทิตย์ยามเช้าสูงขึ้นกว่าก่อนหน้านี้เล็กน้อย แสงยามเช้าส่องยอดเขาสูงชันๆ แล้วสะท้อนกลับมายังหน้าผาแห่งนี้ ส่องให้ใบหน้าของทหารม้าทั้งสามสว่างไสว

ใบหน้าหนึ่งสุขุมสงบนิ่ง ใบหน้าหนึ่งหนักแน่นหยิ่งยโส ใบหน้าหนึ่งอ่อนเยาว์เฉลียวฉลาด นั่นก็คือเหลียงป้านหู กวนเฟยไป และไปไช่ตามลำดับ

ไปไช่ถามอย่างสงสัยใคร่รู้ "เมื่อครู่ก่อนที่คนประหลาดเผ่าปีศาจผู้นั้นจะตายตะโกนว่าอะไรอยู่ตลอดหรือ"

เหลียงป้านหูกับกวนเฟยไปสบตากันแล้วยิ้มออกมา

กวนเฟยไปเก็บรอยยิ้ม พูดด้วยสีหน้าจริงจัง "ศิษย์พี่ใหญ่ให้เจ้าเรียนภาษาเผ่าปีศาจให้ดี เหตุใดเจ้าไม่เชื่อฟัง"

ไปไช่กล่าวอย่างไม่ได้รับความเป็นธรรม "เผ่าปีศาจมีภาษาย่อยเป็นร้อยภาษา ข้าจะเรียนรู้ทั้งหมดได้อย่างไร"

บนทุ่งหญ้าเต็มไปด้วยเสียงร้องอย่างตกตะลึง

เพราะสถานการณ์เดียวกันนี้เกิดขึ้นในค่ายทหารทุกแห่ง

เผ่าปีศาจมิได้ใช้กองกำลังจำนวนมากบุกเข้าโจมตี แต่ลอบโจมตี

นับครั้งไม่ถ้วนในเวลาเดียวกัน

การลอบโจมตีเช่นนี้ควรใช้คำว่าโจมตีอย่างฉับพลันมาบรรยายมากกว่า วิธีการแปลกประหลาดทุกอย่างของเผ่าปีศาจล้วนถูกใช้ทั้งหมด อีกทั้งยังส่งผู้แข็งแกร่งออกมาจำนวนมาก

นี่เป็นครั้งแรกที่เผ่าปีศาจส่งผู้แข็งแกร่งเข้ามาต่อสู้นับตั้งแต่เริ่มสงคราม

แต่ก็เหมือนช่วงแรกของการสู้รบ เมื่อเคลื่อนพลก็โจมตีอย่างเต็มที่ ไม่เหลือทางหนีทีไรใดๆ

เผ่าปีศาจมีอยู่สามพันกว่าเผ่า ในจำนวนนี้เผ่าที่มีพลังการต่อสู้แข็งแกร่งมีไม่น้อยกว่าหนึ่งร้อยเผ่า

วันนี้หัวหน้าเผ่าเหล่านี้พร้อมด้วยนักรบที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกเขาบ้างก็พุ่งขึ้นมาจากใต้ผืนดินของทุ่งหญ้า บ้างก็ร่อนมาจากหน้าผา ทั้งหมดล้วนมีใบหน้าดูร้าย

ผู้ควบคุมสัตว์อสูรจากทะเลสาบหิมะอันห่างไกลสั่งให้สัตว์อสูรพลีชีพโจมตี

นักรบพเนจรที่ไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตจากเขตยาจนเมืองเสวียเหล่าสัตว์หนังสัตว์ที่คลุมร่างกายทิ้งไป แล้วหยิบขวานปีศาจอันหนักอึ้งขึ้นมาก่อนกระโดดขึ้นในฝูงสัตว์อสูร

จุดประสงค์ของผู้แข็งแกร่งเหล่านี้ชัดเจนอย่างมาก อีกทั้งแผนการก่อนเริ่มโจมตีก็กำหนดเป้าหมายไว้แน่นอนแล้ว ได้แก่ เสี่ยงของกองทัพเผ่ามนุษย์ นักวางค่ายกล และผู้บัญชาการ

การต่อสู้ในรูปแบบเล็กๆ นับร้อยเริ่มขึ้นพร้อมกันบนทุ่งหญ้า แม้จะไม่เห็นที่เกิดผลกระทบมากมายต่อสถานการณ์การรบทั้งหมด แต่กลับประสบความสำเร็จในการสร้างความโกลาหลอย่างยิ่ง

เบื้องหลังความโกลาหลมักมีความตั้งใจชัดเจนและโหดเหี้ยม

เมื่อดวงอาทิตย์ยามเช้าโผล่พ้นขอบฟ้า แสงสว่างก็ถูกแนวภูเขา และทุ่งหญ้าหักเห ทำให้ฟ้าดินมืดลงยิ่งกว่าเดิม ความตั้งใจที่แท้จริงของเผ่าปีศาจดูเหมือนจะชัดเจนแล้วในที่สุด

ผู้แข็งแกร่งในกองทัพเผ่าปีศาจหลายร้อยคนได้มาถึงบริเวณที่ห่างจากกองบัญชาการกลางเผ่ามนุษย์ไม่ถึงสี่สิบลี้พร้อมกับลมปราดโหดเหี้ยมรุนแรงอันเด่นชัด ภายใต้การอำพรางของเจตนารมณ์ค่ายกลสายหนึ่งที่กำลังก่อความลับสวรรคต

ความต้องการต่อสู้ที่กำลังก่อความลับสวรรคตนั้นทำให้เมฆที่เคลือบคล้อยอยู่บนท้องฟ้ารวมตัวกันอีกครั้ง จากนั้นฝนก็ตกลงมาใส่ใบหน้าและริมฝีปากของเหล่าทหาร ทำให้รู้สึกอ่อนแอและไร้เรี่ยวแรงอยู่บ้าง

นี่คืออำนาจของกฎเกณฑ์ มีผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์มาถึงแล้วหรือ

ผู้บัญชาการทัพขุนพลเทพเฮ่อหมิงเป็นผู้สงบเสงี่ยมหนักแน่นผู้หนึ่ง แต่ในบางด้านกลับเป็นคนชอบเสี่ยงอันตรายอย่างยิ่งจนถึงกับพูดได้ว่าเป็นคนหัวรุนแรง

กองบัญชาการกลางถูกเขานำไปอยู่แนวหน้าสุด ห่างจากยอดเขาที่ซ่อนนักรบกลางเพียงร้อยกว่าลี้

ในช่วงเวลาคับขันเช่นนี้ ไม่มีสิ่งใดที่จำเป็นต้องรักษาไว้อีก

ผู้แข็งแกร่งเผ่ามนุษย์ลงมือในที่สุด

แสงศักดิ์สิทธิ์สีขาวบริสุทธิ์และเจดจ้าส่องสว่างฟ้าดินที่มีดมนฉีกก้อนเมฆที่ติดกันอย่างหนาแน่นราวกับปุยฝ้ายเหล่านั้นออกจากกัน เผยให้เห็นมุมหนึ่งของท้องฟ้าคราม

หมาชีวอวิกับนักพรตหญิงไหวเหรินเดินออกมาจากกองบัญชาการกลาง ระหว่างโบกแขนเสื้อก็สังหารยอดฝีมือเผ่าปีศาจไป

ลืบกว่าตน

ไม่มีผู้ใดแปลกใจกับเหตุการณ์นี้

แม้กระทั่งผู้แข็งแกร่งเผ่าปีศาจที่ถูกส่งมาตายเหล่านั้นก็คาดเดา
จุดจบของตนได้นานแล้ว

ในกองบัญชาการกลางที่สำคัญที่สุดจะไม่มีผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์
เผ่าระวังได้อย่างไร

ในเมื่อเผ่าปีศาจคาดการณ์ได้ตั้งแต่แรกย่อมมีการเตรียมการที่
เหมาะสม

ห้องฟ้าพลันเปลี่ยนเป็นสีเทาหม่น

สี่ครามราวกับถูกชะล้างจนมองไม่เห็น ในเมฆหมอกมีกระดานหมาก
สีดำผุพังแผ่นหนึ่งเดี่ยวปรากฏเดี่ยวเลื่อนหาย

ด้านล่างของยอดเขานี้หรือหล่ง บนทุ่งหญ้าว่างเปล่าไร้สรรพสิ่ง
พลันปรากฏเส้นทางมืดสนิทสายหนึ่ง

สองข้างทางของเส้นทางนี้ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อยนัก คล้าย
กระดาศที่ถูกฉีกด้วยมือ

การบรรยายเช่นนี้ความจริงแล้วถูกต้องเหมาะสมอย่างมาก เพราะ
เดิมทีนั่นก็คือเส้นทางสายหนึ่งที่ถูกค่ายกลใหญ่่น่าหวาดกลัวของ
เผ่าปีศาจฉีกออกในอากาศ

ขุนพลปีศาจหลายนายนำพลหมาป่าหลายพันพรั่งพรูออกมาจาก
หุบเขาที่ห่างออกไปหลายร้อยหลี่ ฟุ้งไปยังกองบัญชาการกลาง

เมฆหมอกค่อยๆ หนาขึ้นจนบดบังแสงอาทิตย์ ราวกับรัตติกาล
มาถึงก่อนเวลา ในนั้นปรากฏเงาร่างสูงใหญ่เป็นพิเศษหลายสาย

เชื่อว่าน่าจะเป็นสมาชิกของสภาอาวุโสเผ่าปีศาจ หรือไม่ก็เป็น
ชนชั้นสูงในเมืองเสวี่ยเหล่า

สีหน้าของเหมาชิวอวี่กับไหวเหรินไม่เปลี่ยนแปลง สงบนิ่งอย่างมาก

ในเมื่อเผ่าปีศาจสามารถคาดเดาได้ว่าพวกเขาอยู่ที่นี้ พวกเขา
ก็ย่อมคิดได้ว่าเผ่าปีศาจจะต้องมีการเตรียมการรับมืออย่างเหมาะสม
กลางดึกเมื่อคืนพวกเขามองเห็นความเป็นไปได้ที่เส้นทางนั้น
จะปรากฏขึ้นบนกระดานดวงดาวโชคระตาแล้ว

จนถึงตอนนั้นยังไม่มีเรื่องแปลกใหม่หรือเหนือไปจากการคิดคำนวณ
ล่วงหน้าเกิดขึ้น

ทันใดนั้นสายตาสองนักพรตหญิงไหวเหรินก็เปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม
ขึ้นมา

แขนเสื้อทั้งสองข้างของเหมาชีวอวิชัยโดยไม่มีลม
ยอดเขานั้วรือหาล่างพลันปรากฏเงาร่างสีดำสูงใหญ่อย่างยิ่งเงาหนึ่ง
แตกต่างจากขุนพลปีศาจและพลหมาป่าเหล่านั้น เงาดำนั้นมีได้
ปรากฏขึ้นที่เส้นทางในหุบเขา ทว่าปรากฏขึ้นที่ยอดเขาอย่างกะทันหัน
สีทึบดำมืดมนยิ่งขึ้น เมฆหมอกตรงหน้ายอดเขาถูกลมพัด
กระจายออกไปไม่น้อย เผยให้เห็นโฉมหน้าแท้จริงของเงาดำที่มานั้น
นั่นคือยักษ์ล้มภูเขาดำหนึ่งจากบรรพกาลที่หาได้ยากยิ่งนัก
ปากยื่นยาว เขาโค้ง คุร้ายหาใดเปรียบ สูงสี่สิบกว่าจั้ง

ระหว่างเขาโค้งของยักษ์ล้มภูเขาดำมีเผ่าปีศาจรูปร่างผอมเล็กคนหนึ่ง
นั่งอยู่ เขาตัวเล็กและผอมมาก กระทั่งเทียบไม่ได้กับรูปร่างของเด็ก
เผ่ามนุษย์ สวมชุดเกราะทั่วทั้งร่าง บนชุดเกราะสลักลวดลายสีทอง
ซับซ้อน ในนั้นยังแทรกด้วยสีของสีเขียวมากมาย บ้างเป็นอัญมณีสีเขียว
บ้างเป็นทองแดงสนิมเขียว

ลมปรานนำหวาดกลัวยากจินตนาการสายหนึ่งทะลักออกมาจาก
ในรอยแยกของชุดเกราะ แต่ยังไม่เท่าสายตาเย็นชาและชั่วร้ายของ
เผ่าปีศาจตนนี้

หลังจากเผ่าปีศาจตนนี้ปรากฏตัวขึ้นที่ยอดเขา โลกในรัศมีร้อยหลี่

โดยรอบคล้ายเจียบสงบไปชั่วขณะ

เพราะนั่นคือผู้บัญชาทัพบีศาจ

หลังจากเจียบสงบไปชั่วขณะ ก็ได้ยินเสียงร้องตะโกนและเสียง
ตะโกนฆ่าหวิดแหลมดังมากขึ้นเรื่อยๆ

พลหมาป่าหลายพันนุกสังหารไปทางกองบัญชาการกลางราวกับ
บ้าคลั่งก็มีปาน

เพราะผู้บัญชาทัพบีศาจมาถึงแล้ว

ชัดเจนแล้วว่าวันนี้หากเผ่ามนุษย์คิดรักษากองบัญชาการกลาง
เงื่อนไขข้อแรกคือต้องรบชนะ อย่างน้อยก็ต้องต้านทานผู้บัญชาทัพบีศาจ
ให้ได้

ในปีที่ราชาปีศาจเผ่ายังมีชีวิตอยู่ เขาก็คือผู้แข็งแกร่งอันดับสอง
ในทุ่งหิมะอาณาเขตเผ่าปีศาจอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ตอนนี้ราชาปีศาจเผ่าตายแล้ว สามารถพูดได้หรือไม่ว่าเขาคือ
ผู้แข็งแกร่งที่สุดของเผ่าปีศาจ

ไม่มีใครได้รู้คำตอบนี้ เพราะคนเขาเขียนจื่อเร้นกายจากโลกใบนี้
ไปแล้ว อีกทั้งจนถึงวันนี้เสื้อคลุมดำก็ยังไม่ได้ลงมืออย่างเต็มที่

แต่อย่างน้อยมีข้อเท็จจริงหนึ่งที่ยืนยันได้

ผู้บัญชาทัพบีศาจมิใช่ผู้แข็งแกร่งขั้นเทพศักดิ์สิทธิ์ธรรมดา

หากเงินฉางเชิงอยู่ที่นี่ อาจนึกถึงยามที่ซูลีเอ่ยถึงผู้บัญชาทัพบีศาจ
ด้วยคำว่า 'วิปริต' ช่างน่าพรั่นในป็นั้น

แม้กระทั่งซูลียังรู้ลึกกว่าวิปริต สามารถจินตนาการได้ว่าผู้บัญชาทัพบี
ศาจผู้นี้โหดเหี้ยมมากเพียงใด แข็งแกร่งมากขนาดไหน

หมาชีวอวีชัดเจนดีว่าตนไม่ใช่คู่ต่อสู้ของผู้บัญชาทัพบีศาจ ส่วน
นักพรตหญิงไหวเหรินนั้นก็เข้าสู่อาณาเขตเทพศักดิ์สิทธิ์มาไม่นาน
เช่นนั้นผู้ใดจะมาต้านทานเขา

แสงกระบี่สายหนึ่งพุ่งมาจากทางใต้

แสงกระบี่สายนั้นเย็นฉ่ำ กระจ่างใสและสงบเหมือนสายน้ำจริงๆ

แสงกระบี่สายนั้นชะล้างหมอกควันบนท้องฟ้าจนสะอาด ปิดบังเสียงร้องตะโกนบนทุ่งหญ้า ดูเหมือนเอื้อระเหย ทว่าความจริงแล้วซ่อนเร้นจิตสังหารซึ่งฟาดฟันไปยังยอดเขา

ในหมู่พลหมาป่าที่ห้อยตะบึงเข้ามาพลันมีควันสีดำพุ่งขึ้น ขุนพลปีศาจลำดับที่แปดทะยานขึ้นไปบนฟ้า ขว้างสมบัติล้ำค่าในมือไปปะทะแสงกระบี่สายนั้น

แสงกระบี่สายนั้นราวกับเป็นเงาสะทอนบนผิวน้ำได้ระเบียงทางเดินมันสั้นไหวเล็กน้อยก่อนจะหมุนวนไปรอบๆ

เสียงซี้เบาๆ ดังขึ้น บนเกราะของขุนพลปีศาจอันดับแปดปรากฏรอยกระบี่ชัดเจนหนึ่งรอย ด้านในยังมีเส้นสายเปลวไฟคล้ายหินหลอมเหลวรินไหล

ความเจ็บปวดยากจะทานทนทำให้ขุนพลปีศาจที่ขึ้นชื่อเรื่องการยืนหยัดอดทนผู้นี้ส่งเสียงคำรามอย่างโกรธเกรี้ยวออกมา

ท่ามกลางเสียงคำรามอย่างโกรธเกรี้ยว ควันสีดำอีกสายหนึ่งก็พุ่งขึ้นจากในหมู่พลหมาป่า ทว่าพลังที่แผ่ออกมากลับเทียบไม่ได้กับก่อนหน้านี้ ใบบีศาจพุ่งขึ้นฟ้า ผืนจุดรั้งแสงกระบี่ทั้งๆ อย่างนั้น

แสงกระบี่กะพริบอยู่ตลอดเวลา ส่งให้ควันดำสว่างไสว เสียงโลหะแตกหักดังขึ้นเป็นครั้งคราว

ในที่สุดขุนพลปีศาจอันดับสามก็ต้านแสงกระบี่สายนี้ได้บนหมวกเกราะของเขาเต็มไปด้วยรอยกระบี่ เขาปีศาจหักไปหนึ่งท่อนเล็กๆ โลหิตไหลออกมาไม่หยุด

เพียงแค่แสงกระบี่สายหนึ่ง ถึงกับต้องใช้ขุนพลปีศาจระดับสูงสองตนลงมือต่อเนื่องกันถึงสามารถยับยั้งไว้ได้ อีกทั้งมีสภาพลำบากถึงเพียงนี้

และถึงกับได้รับบาดเจ็บ

นี่แตกต่างกับความเจ็บปวดและเป็นอิสระของซูหลี่ ไม่เหมือนกับ
ความตรงไปตรงมาและหนักแน่นของเงินฉางเซิง

กระบี่นี้สงบนิ่งกว่า อ่อนโยนกว่า แต่กลับไม่สูญเสียความคมกริบ
ไม่ทิ้งร่องรอย ไม่อาจคาดเดา เลิศล้ำอย่างที่สุด

ด้านข้างค่ายใหญ่มีกระบี่เล่มหนึ่ง ด้านในใช้วางของเบ็ดเตล็ด

นักพรตชราผู้หนึ่งเดินออกมาจากด้านใน

มือขวาของเขาถือกระบี่เล่มหนึ่ง มือซ้ายกุมฝักกระบี่ไม่ว่าท่วงท่า
การเดินหรือวิธีจับกระบี่ล้วนยังไม่ถึงขั้นดูดี ยิ่งไม่ข้องเกี่ยวกับคำว่า
โดดเด่น แต่ผู้มีสายตาเฉียบแหลมล้วนดูออกว่ากระบี่เล่มนั้นไม่ธรรมดา
อย่างแน่นอน มันราวกับผ่านการชะล้างของน้ำในฤดูศารทมาสามพันปี
สว่างถึงที่สุดจนไม่อาจเพ่งมองใกล้ๆ ได้ มันปรารถนาจะบดบังโลกที่อยู่
ตรงหน้าทุกคนรวมทั้งฟ้าดิน

หรือนี่ก็คือกระบี่บังฟ้าในตำนาน

นักพรตชราธรรมดากๆ ผู้นี้ก็คือเจ้าสำนักหอกกระบี่เขาหลี่ซานหรือ
แม่ทัพและทหารในค่ายใหญ่ตกตะลึงจนไร้ซึ่งคำพูด ต่างพากัน
เปิดทางให้เขา

หมาชีวอวีกับไหวเหรินโค้งกายเล็กน้อยเพื่อทำความเคารพ

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3RidZ2r>